

אחד אל אחד — לעיני אחד

הדבר אשר אליו התפללתי כל הימים — בוא
בא.

ואני בצאתי מן המהפכה ומעמק הבכא אשר
בסס"ר ובבואי ארצה ישראל וארא, כי המחנה,
מחנה העובדים היה לשני מחנות מדיינים, והקסרונג
רב וההתחרות גדולה — ואעמוד כמשתומם ולא יכול
תי הבן ולא רציתי לרדת לעומקם של ההבדלים הרקים
מן הרקים שביניהם; כי בתזמתי ראיתי, כי אלה ואלה
— בחורי ישראל, הדורי רעיון הנאולה, העבודה והתר-
בות העברית, כולם מסורים, כולם נאמנים, מגשימי
החזון והזוי ההגשמה — והתפלגות זו למא היא באה?
יצחק עשה לי הנורל — מתוך בית קמה הרעה:
האדם היותר קרוב לי — משיירי אנשי צ. ס. אשר
בסס"ר — היה חבר למפלגה האחת, ושאר בשרי,
כאח לי, בן המפלגה השניה; ואני הכרתי יפה את
שניהם. ידעתי, כי שניהם מסורים לרעיוני — רעיי
ננו — בכל לבבם ונפשם. אולם ככל פעם כשנודמנו
שניהם לפונדק אחד — ביחוד בשעת בחירות — היה
מתחיל ביניהם ויכוח גלגל ותריף וכל אחד היה מוצא
דופי במפלגת חברו, תלה בה בוקי סריקי, והרצה
בהתלהבות ובחום את העיל שפעלה נגד מפלגתו הוא.
עין בעין ראיתי עד כמה המפלגתיות הצרה, המפלגתיות
לשמה, מעוררת עיני ישראלים, מסלפת דברי חכמים ומר-
ביאה לידי קטנות המותין ולידי עוות התגיון.

ובימי פקודה לא ידעה נפשי במי אבחר: קרר
בה היתה לי המפלגה האחת עם הרחבות והמעוף אשר
בה, עם הצבור הגדול אשר בתוכה, אולם גם השניה,
סוללת המסילת ומפלסת הנתיבת, המצו רמוזה לי
באור צנוע ובחסד נעורים, במסורת הקדומים ובשל-
שלת הזהב.

ואעמוד מרחוק ואצפה לעת מועד.

זהיום המצופה הנה בא — ויפרצו הסיינים ויפול
התייץ.

נפתחו השערים לרוחה:

כל בחור בעמיו — אל המתנה!

כי קשה השעה, גדולה הסכנת, כבר העיל ורב
המשא. שכם אהר כולנו!

נחום איש גם-זו